

Arrest

**nr. 128 382 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. RYCKMAN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Dahnesar, gelegen in het district Hesa-e Awali Behsud in de provincie Maidan Wardak. U bent Hazara van etnische origine, 18 jaar oud en hangt het sjjiitische geloof aan.

Eind 2010 hebt u Afghanistan verlaten samen met uw vader, Noor Mohammad Faizi (OV: X; CG: 11/18457) en uw moeder, Fatima Faizi (OV: X; CG: 11/21213). Op 18 juli 2011 kwamen jullie aan in België. Eén dag later vroegen uw ouders hier asiel aan. Uw vader verklaarde dat hij in Afghanistan problemen had met een zekere Jafar. In 1358 (1979) had uw vader die man samen met enkele van zijn familieleden gearresteerd. Enkelen onder hen kwamen om tijdens hun gevangenschap. Vele jaren na zijn vrijlating vervoegde Jafar de taliban en stond hij uw vader verschillende keren naar het leven. Hierdoor verlieten u en uw ouders Afghanistan. Toen Jafar te weten kwam dat uw oom jullie

had geholpen om Afghanistan te verlaten, zou hij hem hebben laten vermoorden. Op 22 december 2011 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw vader de problemen waardoor jullie Afghanistan hadden verlaten niet aannemelijk had gemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde op 23 maart 2012 de beslissing van het CGVS. Het cassatieberoep bij de Raad van State (RvS) dat hij hiertegen indiende werd verworpen. Zonder België te hebben verlaten diende uw vader een tweede en derde asielaanvraag in op respectievelijk 29 juni 2012 en 6 juli 2012. Deze asielaanvragen werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (bijlage 13quater).

In februari 2013 reisde u naar Zweden waar u asiel probeerde aan te vragen onder de naam Omid Noori. In overeenstemming met de Dublin-akkoorden stemde België ermee in om u over te nemen van de Zweedse autoriteiten. Op 27 oktober 2013 kwam u terug aan op Belgische bodem. U was intussen 18 jaar geworden. Op 28 november 2013 vroeg u voor de eerste keer zelf asiel aan in België. Diezelfde dag dienden uw ouders hun vierde asielaanvraag in, die door het CGVS op 17 januari 2014 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

U verklaart in Afghanistan nog steeds te vrezen voor de vijanden van uw vader, door wie jullie in 2010 Afghanistan zijn ontvlucht. Daarnaast haalt u, net als uw vader in zijn vierde asielaanvraag, aan dat er in september 2013 een lijst werd bekendgemaakt met de namen van 5.000 personen die eind jaren '70 werden geëxecuteerd tijdens de communistische regimes van Mohammad Taraki en Hafizullah Amin. Omdat uw vader in die periode zijn legerdienst vervulde en toen verschillende arrestaties heeft verricht, vreest u dat de families van die geëxecuteerde personen wraak zullen nemen op uw familie. Omdat de taliban, parlamentsleden en de burgers van Kabul hebben opgeroepen om de schuldigen te straffen, vreest u dat uw familie tevens door hen zal worden vervolgd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: 7 internetartikels over de publicatie van de lijst met 5.000 slachtoffers en de verschillende reacties die daarop volgden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven eerder die door uw vader, Noor Mohammad Faizi, in zijn opeenvolgende asielaanvragen werden uiteengezet. Na analyse van het asieldossier van uw vader blijkt evenwel dat hij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Wat betreft de problemen met Jafar, waardoor jullie in 2010 uit Afghanistan zouden zijn vertrokken, dient te worden opgemerkt dat uw vader over die problemen dermate vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd, dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn voorgewende problemen met Jafar. Zo blijkt uit het arrest van de RvV onder meer dat uw vader erg incoherente verklaringen aflegde over de arrestatie van Jafar en enkele leden van zijn familie, uw vader en uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden over een incident uit 1378 en uw vader er geenszins in slaagde de verschillende moordpogingen van Jafar aannemelijk te maken.

Bovenstaande vaststellingen vinden bovendien bevestiging in uw bijzonder gebrekkige kennis over de feiten waardoor u en uw familie Afghanistan zouden hebben verlaten. Zo is het erg opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent van de identiteit van de personen die verantwoordelijk zijn voor de problemen waardoor uw familie Afghanistan heeft verlaten. U weet onder meer niet wie er door uw vader werd gearresteerd en vervolgens in de gevangenis is gestorven. U kent evenmin de naam van de familie die daarvoor wraak wil nemen op uw vader en uw familie. Hiernaar gevraagd blijkt u zelfs niet te weten waar de vijanden van uw familie wonen (CGVS, p. 12). Toen u geconfronteerd werd met uw gebrekkige kennis, verklaarde u dat u wel degelijk met uw vader over die problemen heeft gesproken, maar gaf u aan dat hij u nooit de namen heeft meegedeeld van de personen die jullie naar het leven staan (CGVS, p. 12-13). Uw verklaringen zijn evenwel weinig aannemelijk.

Daarnaast haalt u net zoals uw vader aan dat u vreest te zullen worden vermoord door de families van de 5.000 personen die omkwamen tijdens de communistische regimes van Taraki en Amin. U vreest hiervoor tevens te worden vervolgd door de taliban, het Afghaanse parlement en de burgers van Kabul. Uit het dossier van uw vader blijkt evenwel dat hij er geenszins in geslaagd is om deze problemen aannemelijk te maken. Zo is het erg opmerkelijk dat er reeds in 1979 een lijst werd gepubliceerd met de namen van 12.000 gevangenen die waren omgekomen tijdens de communistische regimes, maar dat uw vader – op de onaannemelijke problemen met Jafar na – tijdens zijn eerste asielaanvraag nooit melding heeft gemaakt van enige problemen die hij met de familieleden van die personen zou hebben ondervonden. Bijgevolg is het hoogst bedenkelijk dat uw familie momenteel wel problemen zou ondervinden nu er 5.000 extra slachtoffers bekend zijn geworden van de toenmalige regimes.

Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de familieleden van de 5.000 personen die al meer dan 30 jaar vermist zijn, al dan niet na een arrestatie door het toenmalige regime, nu plots wraak zouden willen nemen op uw vader. Het is immers hoogst onwaarschijnlijk dat families die 30 jaar lang op geen enkel moment om opheldering hebben gevraagd aan uw vader over de verdwijning van hun familielid tijdens de regimes van Taraki en Amin, hem nu plots wel zouden benaderen, nu bevestigd werd dat hun familieleden omkwamen door toedoen van de toenmalige inlichtingendienst.

Wat betreft uw vrees voor vervolging door de taliban, het Afghaanse parlement en de burgers van Kabul, dient te worden opgemerkt dat na analyse van de door u voorgelegde documenten blijkt dat die groepen enkel eisen dat de moordenaars en de verantwoordelijken voor die misdaden zouden worden bestraft. Na analyse van het dossier van uw vader blijkt evenwel dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat hij, gelet op zijn functie en activiteiten tijdens het communistische regime eind jaren '70, zou worden beschouwd als een verantwoordelijke voor de toenmalige misdrijven.

Bovendien slaagde u er zelf geenszins in de problemen die u vreest met de taliban, het Afghaanse parlement, de protesterende burgers van Kabul en de families van die 5.000 slachtoffers, te concretiseren. Hiernaar gevraagd stelde u enkel dat alle vragen daaromtrent niet aan u maar aan uw vader dienden te worden gesteld (CGVS, p. 16). Aangezien u stelt dat u vreest bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan door die groepen te zullen worden vermoord, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u die vrees enigszins zou kunnen concretiseren. Dat u daar geenszins toe in staat bent, doet dan ook verder afbreuk aan de door u voorgewende problemen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u ter zake evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich, net zoals uw ouders, aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een alleenstaande volwassen man die zowel Dari, Hazaragi als Engels spreekt (CGVS, p. 3). Bovendien kunt u zich samen met uw ouders in Kabul vestigen, waar uw ouders eerder al verschillende jaren hebben gewoond (CGVS vader 14/11/2011, p. 9-11). Deze vaststelling en de goede financiële situatie van uw ouders in overweging nemende (CGVS vader 14/11/2011, p. 27), dient te worden besloten dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Maidan Wardak.

Wat betreft uw bewering dat u zich niet in Kabul kunt vestigen omdat daar veel mensen geprotesteerd hebben tegen de executies ten tijde van het communistische regime (CGVS, p. 16), dient te worden opgemerkt dat hierboven reeds werd aangetoond dat het geenszins aannemelijk is dat u of uw familie problemen zouden ondervinden met de manifestanten in Kabul.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept en de beslissingen die in hoofde van uw vader werden genomen in het kader van zijn asielaanvragen, werden in bijlage toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) van artikel één van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48/3,48/4, § 2 en artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat, waar verwezen wordt naar de derde asielaanvraag van zijn vader, een annulatieberoep hangende is tegen de weigering tot inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van zijn ouders. Hij betwist de tegenstrijdigheden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat hij in de provincie Wardak wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet de artikelen 2 en 3 van de wet op de formele motiveringsplicht artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Daarbij geeft verzoeker aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul, evenmin als met de redelijkheid van het vestigingsalternatief.

2.2. Stukken

Ter ondersteuning van zijn beroep voegt verzoeker bij zijn aanvraag nog de volgende overtuigingsstukken, die hij zelf benoemt als volgt:

- *document ter verduidelijking van het asielrelaas van verzoeker en diens ouders; (stuk 3)*
- *Nederlandse vertaling van een internetartikel aangaande de lijst van 5000 personen; (stuk 4)*
- *overzicht van de neergelegde persartikelen ter ondersteuning van de meervoudige asielaanvragen die aanleiding gaven tot de weigeringen van inoverwegingname; (stuk 5)*
- *Vluchtelingenwerk Vlaanderen – informatie aangaande etnische groep Hazara in Afghanistan; (stuk 6)*
- *Vluchtelingenwerk Vlaanderen – informatie aangaande veiligheidssituatie in Kabul tussen oktober 2013 en januari 2014; (stuk 7)*

Met een schrijven van 23 mei 2014 dient de verwerende partij een aanvullend stuk in, getiteld “*COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul-stad, 30 april 2014 (update)*”.

2.3. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het

kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zijn beslissing van 13 maart 2014 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers asielaanvraag niet aannemelijk is, op grond van de volgende motieven:

- (i) verzoeker steunde zijn aanvraag volledig op de elementen die door zijn vader, N. M. F., in zijn opeenvolgende asielaanvragen werden uiteengezet. Na analyse van die asielaanvraag blijkt echter dat deze laatste geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk maakte;
- (ii) over de problemen met Jafar, waardoor zij in 2010 uit Afghanistan zouden zijn vertrokken, legde zijn vader dermate vage en incoherente verklaringen af, dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan de voorgewende problemen met Jafar. Zo stelde de RvV in zijn arrest onder meer dat zijn vader erg incoherente verklaringen aflegde over de arrestatie van Jafar en enkele leden van zijn familie, zijn vader en moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden over een incident uit 1378 en zijn vader er geenszins in slaagde de verschillende moordpogingen van Jafar aannemelijk te maken;
- (iii) deze vaststellingen worden bevestigd door de bijzonder gebrekkige kennis over de feiten waardoor hij en zijn familie Afghanistan zouden hebben verlaten. Zo kent verzoeker niet de identiteit van de personen die verantwoordelijk zijn voor de problemen waardoor zijn familie Afghanistan heeft verlaten. Hij weet niet wie er door zijn vader werd gearresteerd en vervolgens in de gevangenis is gestorven. Hij kent evenmin de naam van de familie die daarvoor wraak wil nemen op zijn vader en zijn familie. Hiernaar gevraagd blijkt hij zelfs niet te weten waar de vijanden van zijn familie wonen. Geconfronteerd met zijn gebrekkige kennis, verklaarde hij dat hij wel degelijk met zijn vader over die problemen heeft gesproken, maar dat deze nooit de namen heeft meegedeeld van de personen die hen naar het leven staan;
- (iv) verder vreest hij, samen met zijn vader te zullen worden vermoord door de families van de 5.000 personen die omkwamen tijdens de communistische regimes van Taraki en Amin. Hij vreest hiervoor tevens te worden vervolgd door de taliban, het Afghaanse parlement en de burgers van Kabul. Uit het dossier van zijn vader blijkt evenwel dat deze er geenszins in geslaagd is om deze problemen aannemelijk te maken. Zo is het opmerkelijk dat er reeds in 1979 een lijst werd

gepubliceerd met de namen van 12.000 gevangenen die waren omgekomen tijdens de communistische regimes, maar dat zijn vader – op de onaannemelijke problemen met Jafar na – tijdens zijn eerste asielaanvraag nooit melding heeft gemaakt van enige problemen die hij met de familieleden van die personen zou hebben ondervonden. Bijgevolg is het hoogst bedenkelijk dat zijn familie momenteel wel problemen zou ondervinden nu er 5.000 extra slachtoffers bekend zijn geworden van de toenmalige regimes;

- (v) hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat de familieleden van de 5.000 personen die al meer dan 30 jaar vermist zijn, al dan niet na een arrestatie door het toenmalige regime, nu plots wraak zouden willen nemen op zijn vader. Het is immers hoogst onwaarschijnlijk dat families die 30 jaar lang op geen enkel moment om opheldering hebben gevraagd aan zijn vader over de verdwijning van hun familielid tijdens de regimes van Taraki en Amin, hem nu plots wel zouden benaderen, nu bevestigd werd dat hun familieleden omkwamen door toedoen van de toenmalige inlichtingendienst;
- (vi) wat betreft zijn vrees voor vervolging door de taliban, het Afghaanse parlement en de burgers van Kabul, blijkt na analyse van de door verzoeker voorgelegde documenten dat die groepen enkel eisen dat de moordenaars en de verantwoordelijken voor die misdaden zouden worden bestraft. Na analyse van het dossier van zijn vader blijkt evenwel dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat hij, gelet op zijn functie en activiteiten tijdens het communistische regime eind jaren '70, zou worden beschouwd als een verantwoordelijke voor de toenmalige misdrijven;
- (vii) met betrekking tot de problemen met de taliban, het Afghaanse parlement, de protesterende burgers van Kabul en de families van die 5.000 slachtoffers, slaagde verzoeker er niet in dit te concretiseren. Hiernaar gevraagd stelde hij enkel dat alle vragen daaromtrent niet aan hem maar aan zijn vader dienden te worden gesteld. Aangezien hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan door die groepen te worden vermoord, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker die vrees enigszins zou kunnen concretiseren. Dat hij daar geenszins toe in staat is, doet dan ook verder afbreuk aan de beweerde problemen;

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing steunt op de weigeringsbeslissingen die werden genomen ten aanzien van zijn ouders. Ook zou zijn vader incoherente en vage verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot Jafar. Verzoeker betwist daarbij de overwegingen die werden gemaakt in het arrest 77.994 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Hij voert aan dat het niet gaat om tegenstrijdigheden, maar louter om verwarring die ontstaan is tijdens het gehoor en legt daarbij een stuk 3 neer, een verklaring opgesteld door zijn vader. Verzoeker voert aan dat onnauwkeurigheden in het verslag er niet toe kunnen leiden dat deze elementen tegen hem gebruikt worden.

Er wordt niet betwist dat de eerste asielaanvraag van verzoekers vader, door de commissaris-generaal op 22 december 2011 geweigerd werd op basis van de ongeloofwaardigheid van de aangevoerde vervolgingsfeiten. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd bij arrest 77.994 van 23 maart 2012. Het administratief cassatieberoep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad van State. De Raad vermag, in het kader van de huidige procedure, niet op de overwegingen van voormeld arrest terug te komen, zonder het gezag van gewijsde ervan te schenden. Verzoeker kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Waar verzoeker in het eerste middel alsnog tracht de geloofwaardigheid van zijn vaders eerdere verklaringen aan te tonen, kan hiermee, om deze redenen geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de huidige zaak.

Met betrekking tot het nieuwe stuk dat verzoeker neerlegt, betreft het hier een door verzoekers vader opgestelde verklaring waarbij hij tracht de motieven die hebben geleid tot de eerdere weigeringsbeslissing wat hem betreft, te weerleggen. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De eenzijdig door verzoekers vader met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag valt niet te beschouwen als een dergelijk bewijselement en kan daarom in de huidige procedure niet worden aangewend om het gewijsde van het arrest 77.994 om te buigen.

Verzoekers vader diende een tweede en een derde asielaanvraag welke door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk werden bevonden. Op 28 november 2013 diende zijn vader een vierde asielaanvraag in. De commissaris-generaal nam op 17 januari 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname. Hiertegen diende hij beroep in bij Raad, dit beroep is thans nog hangende

onder het rolnummer 147.365. Evenwel behoort de beoordeling hiervan niet tot het voorwerp van het huidige geschil.

Verzoeker voert verder aan dat het dossier gebrekkig werd onderzocht. Hij verwijst naar de verklaringen van zijn vader in het kader van diens vierde asielaanvraag en wijst erop dat deze wel degelijk verklaarde dat zijn schoonouders gestorven zijn. Het betreft hier evenwel geen motief in de bestreden beslissing, zodat de Raad niet inziet hoe dit element een invloed kan hebben op de beoordeling van de huidige zaak. Ook waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat zijn vader bij zijn tweede, derde en vierde asielaanvraag stukken neerlegde die de dood aantonen van diens broer, is dit element, waarvan verzoeker zelf erkent dat hij niet kan aantonen dat hij door de taliban zou zijn vermoord, niet van aard de geloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsfeiten alsnog aan te tonen. Daarbij dient ook vastgesteld te worden dat verzoekers, naast de eenzijdige en postfactum verklaring van zijn vader, geen enkel stuk aanbrengt met betrekking tot de dood van zijn oom. In voorkomend geval kan verzoeker, na erkenning als vluchteling van zijn vader, een nieuwe asielaanvraag indienen op grond van dit element. Voor zover verzoeker aanvoert te vrezen voor zijn leven bij terugkeer, betreft de huidige zaak geen beoordeling van een verwijderingsmaatregel van het grondgebied, maar de nood aan internationale bescherming op grond van de gegevens waarover de Raad beschikt.

Verder stelt de Raad vast dat de vaststelling dat verzoekers vader incoherente verklaringen aflegde en geen vrees voor vervolging aannemelijk maakte, slechts een eerste motief is in de bestreden beslissing. Waar verzoeker met betrekking tot het motief dat het opmerkelijk is dat hij niet op de hoogte is van de identiteit van de personen die verantwoordelijk zijn voor de problemen van zijn familie, voert hij aan dat er in zijn perceptie geen sprake is van een familienaam maar enkel van "Jafar".

Verzoeker beperkt zich hier tot het louter tegenspreken van dit motief. Hij doet hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat het inderdaad erg opmerkelijk is dat hij niet de familienaam kent van degene die wraak wil nemen op zijn vader, evenmin betwist hij dat hij niet weet waar de vijanden van zijn familie wonen. Voor zover verzoeker poogt aan te voeren dat familienamen niet gebruikt worden in Afghanistan, beperkt hij zich tot loutere beweringen.

Verzoeker beperkt zich in wezen tot het tegenspreken van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de lijst van personen die omkwamen tijdens het communistische regime in Afghanistan, herhaalt verzoeker eenvoudig zijn asielmotieven. Hij weerlegt daarbij niet het motief dat reeds in 1979 een lijst werd gepubliceerd met de namen van 12.000 gevangenen die omkwamen onder het communistische regime maar dat zijn vader, behalve de onaannemelijke problemen met Jafar, nooit melding maakte van problemen in dit verband. De Raad bevestigt dan ook het motief dat het hoogst merkwaardig is dat zijn familie plotsklaps alsnog problemen zou ondervinden nu er, ruim 30 jaar later, 5000 bijkomende namen werden bekendgemaakt van de toenmalige regimes. De commissaris-generaal merkt dan ook terecht op dat het weinig aannemelijk is dat familieleden van de 5000 personen die al meer dan 30 jaar vermist zijn, nu plots wraak zouden willen nemen op zijn vader. Deze families vroegen dertig jaar lang op geen enkel ogenblik aan zijn vader om opheldering en zouden nu pas, nadat officieel bevestigd werd dat hun familieleden omkwamen door toedoen van de toenmalige inlichtingendiensten, wraak willen nemen. Het feit dat verzoeker dit tijdens zijn verblijf in België in 2011 via de pers heeft vernomen, doet daaraan geen afbreuk. Ook het motief dat ten aanzien van de moordenaars en de verantwoordelijken voor die misdaden enkel wordt geëist dat deze worden gestraft, terwijl het, gelet op de functie en activiteiten van zijn vader tijdens het communistische regime eind jaren 1970, weinig waarschijnlijk is dat deze wordt beschouwd als een verantwoordelijke voor de toenmalige misdrijven. Met de bewering dat de term "verantwoordelijkheid" voor de slachtoffers een subjectief begrip is, zodat zij geen rationeel onderscheid kunnen maken tussen zijn vader en de echte verantwoordelijken, toont verzoeker niet aan dat hij daarom heeft te vrezen voor vervolging. Waar verzoeker betwist dat hij niet kan concretiseren welke problemen hij vreest met de taliban, het Afghaanse parlement, de protesterende burgers van Kabul en de families van de 5000 slachtoffers, voert hij aan dat hij niet eens geboren was en de laatste drie jaar in België doorbracht. Bovendien behoort hij tot de Hazara en niet tot de Pashtun, waartoe de taliban vooral behoren. De Raad is echter van oordeel het feit dat verzoeker, die zijn vrees voor vervolging precies steunt op de vrees voor represailles omwille van de lijst met 5000 bijkomende namen, deze vrees tot op zekere hoogte concreet aannemelijk moet kunnen maken. Het louter verwijzen naar het verschijnen van zulk een lijst, volstaat op zich niet om te besluiten dat zijn vrees reëel is. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Zonder dat hij daarom werkelijk de vervolgingen bewijst, dient verzoeker een persoonlijke vervolgingsvrees wat hem betreft, aannemelijk te maken. Dit is te dezen niet het geval. Ook waar verzoeker nog verwijst naar zijn behoren tot de Hazara-bevolkingsgroep,

kan uit het louter en alleen behoren tot de Hazara geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid. Uit de persknipsels die verzoeker aanvoert blijken geen elementen die hierop wijzen. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in vluchtelingrechtelijke zin.

2.3.3. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het feit dat uit de bespreking van de vluchtelingenstatus volgt dat de beweerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk worden geacht, kunnen deze elementen evenmin aanleiding geven tot het vaststellen van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, (a) en (b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het risico op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld door een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, (c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker het volgende overwogen:

“Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich, net zoals uw ouders, aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de

impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een alleenstaande volwassen man die zowel Dari, Hazaragi als Engels spreekt (CGVS, p. 3). Bovendien kunt u zich samen met uw ouders in Kabul vestigen, waar uw ouders eerder al verschillende jaren hebben gewoond (CGVS vader 14/11/2011, p. 9-11). Deze vaststelling en de goede financiële situatie van uw ouders in overweging nemende (CGVS vader 14/11/2011, p. 27), dient te worden besloten dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Maidan Wardak.

Wat betreft uw bewering dat u zich niet in Kabul kunt vestigen omdat daar veel mensen geprotesteerd hebben tegen de executies ten tijde van het communistische regime (CGVS, p. 16), dient te worden opgemerkt dat hierboven reeds werd aangetoond dat het geenszins aannemelijk is dat u of uw familie problemen zouden ondervinden met de manifestanten in Kabul.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept en de beslissingen die in hoofde van uw vader werden genomen in het kader van zijn asielaanvragen, werden in bijlage toegevoegd aan uw administratief dossier."

Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de provincie Maidan Wardak onveilig is, doet dit geen afbreuk aan het motief waarbij conform artikel 48/5 van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verder betwist verzoeker in het derde middel de algemene veiligheidssituatie in Kabul en baseert zich hierbij op dezelfde bronnen als het commissariaat generaal. Meer bepaald voert verzoeker aan dat het CEDOCA-rapport zelf melding maakt van het feit dat niet volledig is en dat er wel degelijk willekeurig geweld uit blijkt.

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar enkele veiligheidsincidenten aanhaalt, hiermee toont hij echter niet aan dat, wat betreft de stad Kabul, het geweld niet sporadisch noch doelgericht zou zijn. De Raad is te dezen van oordeel dat verzoeker niet weerlegt dat er thans in Kabul een situatie van willekeurig geweld zou heersen ten gevolge van een gewapend conflict.

De persknipsels die verzoeker neerlegt met betrekking tot veiligheidsincidenten acht de Raad niet van aard deze beoordeling te wijzigen. Uit de *update* van de COI (p. 7-12) die de verwerende partij neerlegt blijkt bovendien dat deze veiligheidsincidenten mee opgenomen werden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul-stad, zonder dat daarbij tot de conclusie moet worden gekomen dat deze incidenten het sporadisch en doelgericht karakter thans zouden overstijgen.

Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij gevaar loopt te worden opgespoord in Kabul, gaat hij eraan voorbij dat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk worden geacht.

Waar verzoeker nog de redelijkheid van een vestigingsalternatief in Kabul betwist en aanvoert dat hij zich als achttienjarige niet staande zal kunnen houden en tevens betwist dat hij in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker gedurende verschillende jaren met zijn ouders in Kabul gewoond heeft zodat het hier geenszins om een voor hem vreemde omgeving gaat. Daarnaast is de Raad van oordeel dat verzoeker als achttienjarige niet als dermate moet worden beschouwd dat hij zich niet staande zou kunnen houden in een stad waarin hij verscheidene jaren gewoond heeft, bovendien kan verzoeker er met zijn ouders terugkeren. Waar verzoeker thans aanvoert dat zijn vader een eenvoudige landbouwer was en dat ze niet over voldoende financiële middelen beschikken, wijst de verwerende partij er in haar nota op dat zijn vader verklaarde dat hij aan de smokkelaar \$ 30.000 diende te betalen, geld waarover hij *cash* kon beschikken. Verzoekers vader verklaarde daarbij over veel geld te beschikken en dat zij daarnaast gronden en tuinen hadden. Deze elementen, die de verwerende partij citeert uit het dossier van verzoekers vader, worden ter terechtzitting door verzoeker niet betwist.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat verzoeker inderdaad beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. VERHAERT